

Erin Watt

Un lucru mic

Traducere din limba engleză
de Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Oana Apostolescu
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WATT, ERIN

Un lucru mic / Erin Watt ; trad. din lb. engleză de Oana Dușmănescu. -
București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1618-8

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: One Small Thing
Autor: Erin Watt

Copyright © 2018. ONE SMALL THING by Erin Watt
The moral rights of the author have been asserted

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1618-8

— Hei, cățelule!

Mă pufnește râsul când Morgan, câinele familiei Rennick, străbate peluza în goană și-mi sare pe pantalonii kaki.

— Morgan, vino-ncoace, strigă exasperată doamna Rennick. Scuze, Lizzie, spune ea, venind într-un suflet ca să ia potaia mare și neagră de pe mine, fără prea mare succes.

Ea e mică, iar câinele e atât de mare, încât par amândoi de aceeași dimensiune.

— Nu e mare scofală, doamnă R. Îl ador pe Morgan.

Mă las pe vine și-l scarpin pe uriaș între urechi. El schelălăie fericit și mă linge pe obraz.

— Ah, acum prefer Beth, îi reamintesc vecinei mele.

Am 17 ani și Lizzie este un nume pe care mi-aș dori să-l văd foarte, foarte departe. Din păcate, nimeni nu pare să țină minte.

— Așa e, Beth, atunci. Nu-l încuraja, mă ceartă ea, trăgându-l de zgardă.

Îl mai mângâi de câteva ori după urechi și-l las să plece.

— Mama ta o să facă o criză de nervi, se îngrijorează doamna R.

Mă uit la firele de păr ale câinelui care acum îmi murdăresc cămașa albă, deja plină de pete de mâncare de la muncă.

— Oricum trebuie să mă spăl.

— Chiar și așa. Spune-i că-mi pare rău.

Îl târăște pe Morgan de zgardă.

— Promit c-o să am mai multă grijă de el.

— Nu e nevoie, zic. Mă bucur de momentele pe care le petrec cu Morgan. Merită pedeapsa. În plus, nu mai avem niciun motiv să nu avem și noi un animal de companie.

Scot bărbia în afară. Motivul pentru lipsa animalelor de companie din casa noastră a dispărut de trei ani, chiar dacă părinților mei nu le place să recunoască acest lucru.

Doamna R. tace mîlc preț de câteva clipe. Nu știu dacă se abține să mă dojenească pentru că sunt crudă sau să spună despre mama că e prea strictă. Și, de vreme ce nu știu, sunt prea lașă să insist.

— Sunt convinsă că are motivele ei, zice într-un final doamna R. și flutură din mână în semn de la revedere.

Nu vrea să pice la mijloc. Bună alegere. Și mie mi-ar plăcea să nu fiu la mijloc.

Morgan și doamna R. dispar în garajul lor. Mă-ntorc și mijesc ochii spre casa mea, dorindu-mi să fiu oriunde pe lume, numai acolo nu.

Mă uit la telefon. Nu am niciun mesaj de la cea mai bună prietenă a mea, Scarlett. De dimineață am vorbit să ieșim în oraș diseară, după ce termin tura la Ice Cream Shoppe. Școala începe marți. Pentru Scarlett, vara plină de distracție se încheie. Pentru mine, înseamnă că sunt cu o zi mai aproape de adevărata libertate.

Îmi întorc gâtul într-o parte și în alta, încercând să scap de încordarea care apare mereu când îmi văd casa. Otez greu și le comand picioarelor să înainteze.

Înăuntru se aude dinspre antreu melodia „Bad Blood” a lui Taylor Swift. Playlistul mamei e pus într-o buclă eternă din 2015, cu Sam Smith, Pharrell și One Direction, de pe vremea când One D era încă o trupă cu cinci membri. Mă descalț de pantofii negri și urâți de la muncă și-mi las geanta pe banchetă.

— Tu ești, Lizzie?

Ar muri dacă mi-ar spune Beth? Măcar o dată?

Scrâșnesc din dinți.

— Da, mamă.

— Te rog, fă-ți curat în dulap. E haos acolo.

Privesc în jos la partea mea de băncuță. Nu e *atât* de mare haos. Am câteva jachete în cui, un teanc de cărți de-ale lui Sarah J. Maas pe care le recitesc pentru a 80-a oară, o cutie de bomboane cu mentă, un spray de corp pe care mi l-a cumpărat Scarlett la ultimele reduceri de la Victoria’s Secret și câteva rechizite pentru școală.

Îmi înăbuș un oftat, apoi pun totul peste teancul de cărți și intru în bucătărie.

— Ai strâns pe-acolo? întrebă mama, fără să se oboască să ridice ochii de la morcovii pe care-i taie.

— Dap.

Ce gătește nu arată deloc apetisant, însă toată mâncarea pare așa după ce ies de la muncă.

— Ești sigură?

Îmi torn un pahar cu apă.

— Da, mamă. Am făcut curat.

Probabil că nu par credibilă, pentru că-și lasă cuțitul jos și se duce în antreu. Două secunde mai târziu aud:

— Lizzie, credeam c-ai spus că ai făcut curat.

Îhhh! Trântesc paharul pe masă și mă duc după ea.

— Am făcut! exclam, arătând spre teancul ordonat de rechizite și cărți.

— Și cu asta ce-i?

Îi urmăresc degetul care arată spre geanta de poștaș care atârnă de cârligul din partea vecină cu a mea.

— Ce-i cu aia?

— Geanta ta e în spațiul lui Rachel, spune ea. Știi că n-o să-i placă.

— Așa, și?

— Și? Ia-o de-acolo.

— De ce?

— De ce?

Chipul i se încordează și ochii îi ies din orbite.

— De ce? Știi bine de ce. Ia-o de-acolo acum!

— Eu... Știi ceva, bine.

Trec pe lângă ea pufnind și arunc geanta în partea mea.

— Gata. Ești fericită?

Mama strânge din buze. Se abține de la vreun comentariu sarcastic, dar îi citesc furia din ochi destul de limpede.

— Ar trebui să te porți mai frumos, spune ea, înainte de a se întoarce cu spatele. Și curăță părul ăla de câine de pe haine. În casa asta nu avem voie cu animale de companie.

Îmi vin la gură tot felul de replici furioase care mi se blochează în beregată și-mi umplu mintea. Trebuie să strâng din dinți atât de tare, încât îi simt cum mi se înfig în maxilar. Dacă nu fac asta, cuvintele vor țâșni afară.

Cuvintele urâte. Cele care mă fac să par nepăsătoare, egoistă și geloasă.

Și poate că așa și sunt. Poate că sunt. Dar eu sunt cea care e încă în viață și asta ar trebuie să însemne ceva, nu-i așa?

Doamne, de-abia aștept să termin liceul. De-abia aștept să plec din casa asta. De-abia aștept să scap din *nenorocita* asta de pușcărie.

Trag de cămașa de pe mine. Un nasture plesnește și sare pe gresie. Înjur în tăcere. Va trebui s-o rog pe mama să mi-l coasă diseară, pentru că am o singură cămașă cu care merg la serviciu. Dar s-o ia naiba de cămașă! Cui îi pasă? Cui îi pasă dacă am cămașa curată? Clienții de la Ice Cream Shoppe vor trebui să-și ferească privirea dacă niște fire de păr de câine și niște sos de ciocolată sunt atââââat de jignitoare.

Îndes cămașa murdară în chiuveta din antreu și-mi scot pantalonii, ca să fiu sigură. Intru în bucătărie în chiloți.

Mama scoate un sunet dezgustat din fundul gâtului.

Când dau să urc treptele, îmi atrage atenția un teanc de plicuri albe de pe blatul din bucătărie. Scrisul îmi e cunoscut.

— Ce sunt alea? întreb neliniștită.

— Cererile tale de înscriere la facultate, răspunde ea, cu glasul golit de orice emoție.

Simt cum mă cuprinde groaza. Mi se face un mare gol în stomac în timp ce mă holbez la plicuri, la scrisul de pe ele, la adresa expeditorului. Ce caută acolo? Mă duc valvârtej și încep să scotocesc prin ele. *USC, University of Miami, San Diego State, Bethune-Cookman University.*

Barajul emoțiilor pe care de-abia îl țineam sub control se rupe. Lovesc cu palma în teancul de plicuri.

— Ce caută astea aici? întreb. Eu le-am pus la căsuța poștală.

— Și eu le-am scos, spune mama, cu ochii ațintiți asupra morcovilor dinaintea ei.

— De ce? De ce să faci una ca asta?

Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, așa cum se întâmplă mereu când sunt furioasă sau supărată.

— De ce te-ai înscrie acolo? Oricum nu mergi la niciuna dintre ele.

Se întinde după o ceapă. O prind de încheietură.

— Cum adică nu mă duc la niciuna dintre facultățile astea?

Îmi îndepărtează mâna și-mi înfruntă privirea arțăgoasă cu ochii ei disprețuitori și distanți.

— Noi plătim ca să mergi la școală, ceea ce înseamnă că o să te duci la școala pe care o vrem noi — Darling College. Și nu mai e nevoie să te tot înscrii. Ți-am completat noi formularele pentru Darling. Ar trebui să te accepte prin octombrie sau cam așa ceva.

Darling este una dintre facultățile acelea de pe internet unde plătești ca să-ți iei diploma. Nu e o școală adevărată. Nimeni nu ia în serios diploma de la Darling. Peste vară, când mi-au spus că vor să merg acolo, am crezut că e o glumă.

Rămân cu gura căscată.

— Darling? Nici măcar nu e o facultate adevărată. E...

Ea flutură cuțitul prin aer.

— Am încheiat discuția, Elizabeth...

— Dar...

— Am încheiat discuția, Elizabeth, repetă ea. Facem așa pentru binele tău.

Mă holbez la ea.

— E pentru binele meu să nu mă lăsați să mă duc la facultate? Diplomele de la Darling nu fac nici cât hârtia pe care sunt tipărite!

— Nu ai nevoie de diplomă, spune mama. Vei lucra la magazinul de bricolaj al lui taică-tu și când iese el la pensie, o să-l preiei tu.

Mă trec fiori pe șira spinării. O, Doamne! O să mă țină aici pentru totdeauna. Nu o să-mi dea niciodată drumul, niciodată.

Visul meu de a fi liberă s-a stins, așa cum stingi flacăra unei lumânări cu o mișcare a mâinii.

Vorbele îmi zboară, negândite, de pe buze. Nu-mi doresc să iasă, dar se bulucesc ca o cascadă.

— E moartă, mamă. A murit de trei ani. Nu geanta mea agățată pe cuiul ei o împiedică să vină acasă. Nu câinele pe care mi l-aș lua eu ar împiedica-o să se ridice din groapă. E moartă. E *moartă*! țip eu.

Jap.

Nici nu văd palma venind. Mă pocnește peste obraz. Verigheta ei mi se agață de buză. Sunt atât de surprinsă, încât tac, ceea ce își dorea, desigur, și ea.

Mama cascadează ochii la mine. Ne holbăm una la alta, gâfâind.

Cedez prima, rupând-o la fugă din bucătărie. Poate că Rachel a murit, dar în casa asta spiritul ei e mai viu decât voi fi eu vreodată.

— Nu vreau să merg.

Tonul ferm al lui Scarlett nu șovăie deloc. Stăm de 20 de minute în fața benzinăriei, ciorovăindu-ne în privința planurilor noastre și cea mai bună prietenă a mea e de neclintit.

Și eu. Obrazul încă îmi zvâcnește din cauza palmei pe care mi-a dat-o mama mai devreme.

Fetele care ne-au invitat la petrecere se sprijină de portiera unui Jeep negru decapotat, iar fețele lor machiate la greu se schimonosesc iritate. Tipul brunet de la volan pare nerăbdător. Mă mir că stau după noi. Adică, nici măcar nu ne cunosc. Invitația lor a fost rezultatul unei discuții de cinci secunde la standul cu chipsuri, după ce i-am spus blondei că-mi place fusta ei.

— Bine. Atunci nu veni, îi spun lui Scarlett.

Ochii ei căprui exprimă ușurare.

— Ah, OK, bine. Deci nu mergem?

— Nu, *tu* nu mergi.

Ridic bărbia.

— Eu da.

— Lizzie...

— Beth, o întrerup tăios.

Nu-mi scapă sclipirea iritată din ochii ei.

— Beth, se corectează ea, rostind silaba cu mare greutate.

La fel ca părinții mei, cea mai bună prietenă a mea se adaptează cu dificultate la noul meu nume. Scarlett nu crede că numele Lizzie ar fi infantil — *E mai infantil să strigi pe cineva altcumva după ce i-ai zis Lizzie toată viața!* a fost reacția ei când am anunțat-o, la începutul verii, că de-acum încolo folosesc numele Beth. Dar ei îi convine, normal. Scarlett e un nume dat naibii. Cui i-ar trece vreodată prin cap să și-l schimbe?

— Nici nu le cunoști pe fetele astea, îmi atrage ea atenția.

Ridic din nou din umeri.

— O să le cunosc acum.

— Beth, zice ea, tristă. Haide.

— Te rog, Scar, răspund, la fel de tristă. Am nevoie de chestia asta. După tot ce mi s-a întâmplat azi, am nevoie de o seară distractivă și dezlănțuită în care să nu fiu nevoită să mă mai gândesc la nimic.

Chipul i se îmbunează. Știe tot despre palmă și despre trădarea cu înscrierea la colegii — doar despre asta am vorbit de când am ajuns la ea acasă în seara aceasta. Cred că e unul dintre motivele pentru care a propus să ieșim la plimbare cu mașina. S-a săturat să audă la nesfârșit despre același lucru.

— Chiar n-am chef să merg, să știi, recunoaște ea. Dar nici nu vreau să te duci singură.

— N-o să pățesc nimic, zic eu. Mă duc câteva ore, văd care-i treaba și apoi mă-ntorc acasă la tine. Și putem sta treze toată noaptea și să mâncăm înghețată.

Scarlett își dă ochii peste cap.

— Înghețata e toată a ta. Sunt la dietă strictă până luni. Trebuie să arăt sexy în prima zi din clasa a douășpea.

Dinspre Jeep se aude un claxon zgomotos.

— Frate! Hai odată! strigă șoferul.

— Ne vedem mai târziu, Scar, zic eu repede. Lasă-mi ușa din spate descuiată, OK?

Apoi, înainte să poată obiecta, mă duc iute spre Jeep.

— Eu vin, le spun fetelor, pentru că dacă nu fac ceva ca să rup rutina bătută în cuie impusă de părinții mei, o să explodez.

N-o să mai rămână din mine decât niște fâșii. Exact așa mă simt acum, de fapt, de parcă n-aș fi altceva decât niște fâșii de om lipite laolaltă de părinții mei.

— Era și timpul, mormăie una dintre ele, în timp ce cealaltă face un balon roz din gumă de mestecat.

— Beth! strigă Scarlett.

Privesc peste umăr.

— Te-ai răzgândit?

Ea scutură din cap.

— Ai grijă!

— O să am.

Mă urc lângă blondă, pe bancheta din spate. Prietena ei suie pe locul din dreapta și-i șoptește ceva șoferului. Mă aplec într-o parte ca să vorbesc din nou cu Scarlett.

— Dacă sună ai mei, spune-le că dorm. Mă-ntorc peste câteva ceasuri. Promit.

Îi trimit o beza și, după o clipă de șovăială, ea se preface c-o prinde și și-o lipește de obraz. Apoi se îndreaptă spre mașina ei, în timp ce băiatul de la volanul Jeepului bagă în marșarier și ieșim din parcare benzinariei.

Vântul mi se încurcă-n păr și mi-l zburătățește, iar eu socotesc toate păcatele pe care tocmai le-am comis.

Am acceptat să merg la o chermезă cu niște puști pe care nu-i cunosc.

Mă duc la o petrecere într-o localitate vecină, într-o zonă unde nu sunt doar gărdulețe albe și meri copti, ca în orașelul meu natal, unde mă simt în siguranță.

M-am urcat într-o mașină cu niște străini. Acesta e, probabil, cel mai mare păcat. Părinții mei mă vor expedia la o mănăstire dacă află.

Dar ghici ce?

Mă. Doare. În. Cur.

Deja m-au anunțat c-o să-mi petrec anii de facultate alături de ei. Suntem în război.

Mă simt captivă în propria viață, trasă în jos de regulile lor, de paranoia și de temerile lor. Am 17 ani. Ar trebui să mă bucur că începe clasa a douăsprezecea. Ar trebui să fiu înconjurată de prieteni, să-mi dau întâlniri cu tipi drăguți și să mă distrez nemaipomenit. Lumea spune că de-aici încolo totul o va lua la vale și asta e de-a dreptul deprimant, pentru că, dacă aștia ar trebui să fie cei mai frumoși ani, cât de nasoală o să devină viața mea în continuare?

— Cum te cheamă, de fapt? întreabă blondina.

— Beth. Pe tine?

— Ashleigh, dar poți să-mi spui Ash.

Arată spre locurile din față.

— Ei sunt Kylie și Max. Suntem toți la Lexington High. Intrăm într-a unspea.

— Eu o să fiu într-a douăspea la Darling, îi zic.

Un rânjet i se lățește pe buzele rujate.

— A, OK. Ești o fată de la Darling.

Mă zbârlesc din cauza insinuării.

— Nu toată lumea de la Darling e bogată.

Nu mint; familia mea nu e cu siguranță la fel de bogată ca alte familii din oraș. Însă suburbia noastră de oameni din clasa mijlocie e sigură și liniștită.

Petrecerea la care mergem e la Lexington Heights — sau Lex, cum îl numesc localnicii —, un cartier muncitoresc unde casele sunt mai mici, oamenii sunt mai săraci și puștii sunt mai neciopliți. În Darling, cocaina și pastilele de ecstasy se găsesc laolaltă cu hașișul. În Lex, e mai probabil să ți se ofere metamfetamină.

Părinții mei ar înnebuni dacă ar ști că sunt aici. Scarlett aproape că a făcut un atac de panică atunci când a trebuit să ne oprim să alimentăm cu benzină în Lexington, seara trecută.

— Și ce cauți în Lex sâmbătă seara? mă chestionează Kylie, întorcându-se spre mine. Cauți niște mici atenții de petrecere?

Ridic din umeri.

— Vreau doar să mă distrez puțin înainte să-nceapă școala.

Max țipă zgomotos.

— Uite o fată pe gustul meu! Îmi mai spui o dată cum te cheamă, petrecăreațo?

— Beth, repet eu.

— Beth.

Cu o singură mână pe volan, își întinde celălalt braț spre mine.

— Dă-mi și mie ceva bun, Bethie. Hai să-nceapă petrecerea.

Îl plesnesc stânjenită peste mână și reușesc să zâmbesc vag. Brusc mă simt prost pentru că am lăsat-o baltă

pe Scarlett, dar înăbuș vinovăția până când o îngrop adânc și uit de ea. În plus, în cele din urmă, a fost de acord să plec, deși nu cred că pricepe pe deplin de ce a trebuit s-o fac. Părinții lui Scar sunt mișto. Sunt relaxați și amuzanți și i-au oferit atât de multă libertate, încât nici nu știe cum s-o întrebuințeze.

Eu înțeleg. Chiar înțeleg. *Pe bune.* Mama și tata au pierdut o fiică. Eu mi-am pierdut sora. Cu toții am iubit-o pe Rachel și ne este dor de ea, nimeni însă mai mult decât mine. Dar accidentul surorii mele exact asta a fost — un accident. Și persoana responsabilă a fost pedepsită. Nu asta ar trebui să ne dorim și gata? Rachel nu se mai întoarce niciodată — nu așa funcționează viața. Dar s-a făcut dreptate, atât cât s-a putut.

Iar eu sunt încă în viață. Sunt încă vie și *vreau să trăiesc.*

E atât de rău să-mi doresc acest lucru?

— Am ajuns! anunță Ashleigh.

Max parchează vizavi de o căsuță acoperită cu șindrile albe, cu o peluză neîngrijită plină cu adolescenți. Sticlele de bere și jointurile trec de la unul la altul la vedere, ca și cum nimănui nu i-ar păsa dacă ar trece pe-acolo vreo patrulă de poliție.

— Al cui e locul ăsta? întreb.

— Al unuia, Jack, răspunde Ash pe un ton absent.

E prea ocupată să fluture din mână către niște fete de pe peluză.

— Părinții lui sunt acasă?

Kylie pufnește în râs.

— Ăăă. Nu.

OK atunci.

Coborâm din Jeep și ne croim drum prin mulțime, până la ușa de la intrare. Kylie și Max dispar din clipa în care pătrundem în casă. Ashleigh rămâne lângă mine.

— Hai să ne luăm ceva de băut! zice aceasta.

O aud cu greu din cauza cântecului hip-hop asurzitor care zguduie pereții. Casa e plină de trupuri și aerul miroase ca un amestec de parfum, spray de corp, transpirație și bere stătută. Nu e tocmai peisajul meu preferat, dar basul e supertare și puștii par destul de prietenoși. Mă așteptam oarecum să văd niște încăierări cu mâinile goale și oameni trăgându-și-o pe pereți, dar nu e nimic altceva decât dans, băutură și discuții foarte gălăgioase.

Ash mă trage într-o bucătărioară cu blaturi acoperite cu mușama și cu tapet demodat. Vreo cinci-șase băieți stau lângă ușa cu plasă, fumând un joint.

— Harley! țipă ea bucuroasă, apoi se aruncă și-l îmbrățișează pe unul dintre tipi, care se desprinde imediat de grup. Doamne, Doamne! Când te-ai întors?

Băiatul înalt o ridică de la pământ și o sărută cu chef pe gură. Cred că e drogat, pentru că ochii lui par în întregime încețoșați. Mă reazem stânjenită de blat și mă prefac că sunt de-acolo. Asta e ceea îmi doresc, îmi spun. O petrecere monstruoasă care i-ar scoate din minți pe părinții mei.

— Azi-noapte, foarte târziu, zice el. Ne-am oprit să mâncăm de seară în Chicago și apoi am băgat viteză tot restul drumului. Marcus a zis că preferă să conducă toată noaptea decât să dea bani la vreun motel.

— Trebuia să mă suni dis-de-dimineată, se plânge Ash.

El o cuprinde cu brațul pe după umeri. Oare e iubitul ei? Nu ne-a făcut deocamdată cunoștință, așa că habar nu am.

— Nici nu m-am trezit până acum vreun ceas, spune Harley râzând. Altfel te-aș fi sunat.

Mijește ochii.

— L-ai văzut cumva pe Lamar?

— Nup. Nici n-am de gând.

— Tonya zice că l-a văzut aseară cu Kelly la sala de jocuri.

— Mă bucur pentru Kelly. De-abia aștept s-o părăsească și Lamar ca pe o boarfă, așa cum a făcut și Alex.

Harley. Marcus. Tonya. Kelly. Lamar. Alex.

Cine mama dracului sunt toți ăștia? Stau aici, lângă blatul de la bucătărie, simțindu-mă din ce în ce mai stingeră pe măsură ce Ashleigh și poate iubitul ei își aruncă unul celuilalt nume la întâmplare.

Mă uit în jurul meu prin bucătărie. Ash și Harley încă discută, aproape certându-se, despre prietenii lor. Nu contează. N-am venit aici ca să le ascult bârfele. M-am săturat să fiu pasivă, să le permit altora să mă controleze. În ultimii trei ani, am făcut ceea ce mi s-a spus, am mers la cursurile opționale care mi s-au recomandat, m-am dus la slujba pe care mi-au ales-o părinții mei.

Și care e răsplata?

Alți patru ani adăugați sentinței inițiale. Ușa celulei s-a închis brusc, înainte să fi avut vreo șansă de a păși în afara ei. Arunc o privire la lada cu bere. M-aș putea îmbăta, dar e prea simplu. M-aș putea droga, dar e prea periculos. Trebuie să fac o nefăcută între alcool și droguri, în urma căreia eu să mă simt bine, iar părinții mei să se enerveze la culme.

O mișcare îmi atrage atenția și mă răsucesc. Dau cu ochii de un tip foarte arătos care se oprește și se sprijină de tocul ușii. Are cel mai închis albastru al ochilor pe care